

Štev. 6.

V Ljubljani, meseca julija 1920.

Leto XXI.

Vidov dan.

Oj, Kosovo, Kosovo polje!
 Petstotrideset let in eno preteklo je,
 ko dušmanina grozovito, kletó jeklo
 tisoče in tisoče Srbov je poseklo,
 v zemljo tvojo krvi potoke poteklo je!

Ā Kosovo, mrtvaško nisi polje!
 Zemlja s krvjo prepojena,
 z Vidovim dnevom posvečena,
 ohladiti ni mogla vroče junaške krvi:
 razžari junakov se kri in vulkan se rodi.

Vidov dan, osvete dan!
 Že zasanjala v mladih dnevih je duša Tvoja,
 Peter, Ti naš kralj, za rod svoj si se vnel,
 z borbo, delom, za svobodo se zavzel.
 Vročé srce, vroča kri ni bala truda se in boja.
 Prišel osvete je dan,
 vzbaknil je žarki vulkan,
 dvignil orjaško se na plan.

Kralj Peter, nam slovenski si Matjaž,
otel, osrečil dom in narod naš!
Vidov dan proslavljamo,
Tebe, kralj, pozdravljamo!

Kmet le prost bil je Tvoj ded,
ponosno oral domačo je grudo,
junaštva pa Ti, oj, delal si čudo:
To je Tvoj viteški red:
„Od pluga do krone“.

Oj, Vidov dan budi,
da k delu vse hiti!
Srce vroče, vroča kri
nam za dom žarko gori.

Drobni smo otroci še,
malo moči je v roci še,
a Vidov dan kliče nas na plan,
da dela vadi naša se nam dlan.
Za poštenost, bran i bor se mi gojimo,
za prosveto se z ljubeznijo učimo.

Ker ljuba nam je domovina,
ljubimo i Tebe, naš kralj!
Iskreno kliče Ti mladina:
Bog naj blagoslov Ti dal!
Tvoj napor
nam je vzor!
Tvoje vse dejanstvo
nam je Veličanstvo.
Bog živi Te, oj, kralj Matjaž —
v hvaležnem srcu vedno naš!

Ivan Stukelj.

